

servefond, saafremt 35 pCt. af Kasseobligationsejerne ikke stemmer herimod, mener Venstre ikke at ville modsætte sig Paragraffens Gennemførelse som et, om end meget beskedent, Forsøg paa at lette Rentebyrden.

ad § 9. Som Følge af den standsede Konvertering er det ikke uden Betænkelighed, at Mindretallet gaar med til at stille en saa væsentlig Del af Konverteringsafgiftens Midler til Raadighed for det i § 9 nævnte Formaal, men da man maa finde Bestemmelsen begrundet i, at der er Statsgaranti for Renteudelser i visse af de Kreditforeninger, som i denne Forbindelse kommer i Betragtning, kan Mindretallet tiltræde Forslaget.

ad § 10. Rentenedsættelse for Laan af Statsboligfonden, som findes i Forslagets § 10, kan Mindretallet tiltræde under Forudsætning af, at Dækning finder Sted gennem Bevilling paa Finansloven i Lighed med, hvad hidtil har været Tilfældet med Tab paa Statsboligfonden.

Saadant Tab vil ikke være udelukket, hvis Rentesaetsen for paagældende Obligationer opretholdes, idet de Ejendomme, hvori Laanene er anbragt, er bygget i en Dyrtdid.

ad § 12. Hvad Spørgsmaalet om Forlængelse af §§ 8—12 i Lov Nr. 143 af 1. Maj 1933 angaar, kan Mindretallet ikke tiltræde Forslaget om Forlængelse af disse Paragraffer indtil Udgangen af 1936. Det har nemlig stedse været Mindretallets Opfattelse, at Bestemmelserne om Tvangsnedsættelsen af Indlaansrenten for Indskud i Banker og Sparekasser altid som Forudsætning har haft en Konvertering af de højforrentede Kreditforeningsobligationer, først og fremmest inden for Landkreditforeningerne. Ihvorvel Mulighederne for en Genoptagelse af Konverteringen efter Loven af 16. December 1933 maa forekomme Mindretallet yderst beskedne paa det af Regeringen nu foreslaaede Grundlag, er Mindretallet dog villigt til — ud fra den Betragtning, at Konverteringen skal have en helt igennem fair Chance — at forlænge Rentelovens §§ 8—12 indtil 11. December

Termin 1935 og har stillet et dertil sigtende Ændringsforslag under Nr. 2 a. Mindretallet tror nemlig at turde gaa ud fra, at det til dette Tidspunkt vil kunne klares, om en Konvertering paa ny vil kunne iværksættes efter Loven af 16. December 1933.

Det af Ministeren i § 12 fremsatte Forslag tager ikke alene Sigte paa at opretholde den hidtil gældende Begrænsning af Indlaansrenten, men ogsaa paa gennem Bestemmelsen om Udbyttebegrænsning for Bankernes egen Kapital at faa etableret en Socialisering af Landets Pengeinstitutter.

Forslaget har derfor ingen Relation til den lovbundne Indlaansrente gennem en tilsvarende fastlagt Højde for Udlaansrenten, hvorfor Mindretallet maa afvise Forslaget, som ikke i nogen Maade imødekommer det af Mindretallet gentagne Krav om Begrænsning af Udlaansrenten.

I Stedet for fastholder vi vort under Nr. 2 b. fremsatte Ændringsforslag, der tilsigter nævnte Formaal, nemlig at sætte Ind- og Udlaansrente i rimeligt Forhold til hinanden for det Tidsrum, hvor Pengeinstitutterne arbejder med lovbunden Rentesats, saaledes at Uligheden over for de enkelte Laantagere, som en for vidtgaende Fortolkning af Bestemmelserne i den nu gældende Rentelov, udelukkes.

Til Lovforslagets Afsnit II.

Forslaget om en Renteudligningsfond skal, som det anføres i Bemærkningerne til Lovforslaget, tjene til Udligning af Landbrugets Rentebyrde under skiftende Konjunkturer. Men til Opnaaelse af dette Formaal tjener Forslaget ikke, idet det indskrænker sig til et diletantisk Forsøg paa at løse Problemet om den konjunkturbestemte Rente. Forslaget indeholder desuden Kilden til saare mange Uretfærdigheder saavel over for de forskellige Størrelser af Landbrug som over for de enkelte Landmænd, for ikke at tale om, at de forskellige Egenes Landmænd i enkelte Aar kan komme ud for ganske urimelige økonomiske Vilkaar som Følge af Forslagets generelle Bestemmelser.